

یه که مین نه ورو پاییم که تا ئیستا چاوی پیتی که وتبێ. وا دیار بوو دیتنه که می پئی سه یربوو، به لام وا لیم ورد نه بووه وه، ههست بکه م هیچ نه دیوه.

١٧ ی ئایار

ئه مړۆ خۆم ئاماده کرد بچم بۆ لای (باقرخان)، که له خانووه که ی (داروغا) دایه و خانووه که شی وه کو ئه و خانووه پیسه وایه که منی تبادام. باقرخان، پیتی وتم له هۆزی (مافی) ی کورده و له خۆراسان نیشته جین، به لام هه ندی خیزانیان له کرماشان دانه نیشن. شتیه زمانه کهیشی، له شتیه زمانی سلیمانی جیاوازیوو، به لام شتیه یه کیشه زۆر به جوانی تپی ده گهیت. باقرخان یه کجار شاره زای خۆراسان و ئه فغانستان و هه ندی ناوچه ی تورکستان بوو، گه لێ دهنگوباسی سه یربشی ده باره یان دامی و ئاگاداریشی کردم که له (نیشابور)، کانی (پیرۆزه) هه یه. پیرۆزهش له ورده ده ماری نیوان دوو چینی به رد دایه... هه روه ها ئاگاداری کردم که (مه حمود ره حیم خان) ی سه رۆکی ئیستای (خوارزم)، نه وه ی (عه بدولغازی خانی به هادور) ی (٢٣) میژوونوسی به ناوبانگی (تاتاره). ناو نیشانی راسته قینه ی سولتانی (بوخاری) یش، سولتان نه بووه، به لکو (تورا) یه.

پیاویکی جاف «که یخه سره و به گی جاف»

(٢٣) عه بدولغازی خانی به هادور: میری بنه ماله ی جه نگیزخانه و له ده ورو به ری سه ده ی هه فده دا فه رمانه وایی کردووه و میژووی بنه چه ی (تاتار) ی نووسیوه، که بۆ چه ند زمانیکی نه ورو پایی وه رگپراوه.